

เวียดนาม 2550 : กล้วยไม้ พันธุ์ใหม่แห่งคาบสมุทรอินโดจีน

ดร.อริยา คูหา¹

ปภักร ตะวันทะ²

ในสภาพการแข่งขันของสังคมโลกในปัจจุบัน หลายๆ ประเทศได้พยายามที่จะพัฒนาประเทศของตนให้ทัดเทียมกับอาณานิคมประเทศที่เป็นประเทศมหาอำนาจเพื่อให้มีความเจริญก้าวหน้าทางด้านต่างๆ อาทิเช่น ด้านเศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศเป็นอย่างมากนั้นก็คือนโยบายด้านการศึกษา ดังนั้นหลายประเทศจึงได้พยายามที่จะปฏิรูประบบการศึกษา เพื่อเป็นแนวทางปูพื้นฐานสำหรับทรัพยากรบุคคลที่จะเติบโตในประเทศต่อไป ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีการปฏิรูปการศึกษา โดยในการปฏิรูปการศึกษานั้นจำเป็นที่จะต้องศึกษาประเทศที่ประสบความสำเร็จในด้านนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานในประเทศ ซึ่งจากการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่ง

ชาติ อันเป็นหน่วยงานที่ดูแล ควบคุมนโยบายและการวางแผนการศึกษาแห่งชาติ ในบรรดาประเทศที่ประสบความสำเร็จในการปฏิรูปการศึกษานั้นมีจำนวน 12 ประเทศด้วยกัน ได้แก่ สหรัฐอเมริกา นิวซีแลนด์ ออสเตรเลีย ญี่ปุ่น เกาหลี มาเลเซีย สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม สิงคโปร์ สาธารณรัฐประชาชนจีน ฝรั่งเศส สาธารณรัฐประชาชนลาว และไต้หวัน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2542) ซึ่งจากการศึกษาจะเห็นได้ว่ามีประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียงกับประเทศไทยหลายประเทศที่ประสบความสำเร็จ ซึ่งเป็นจุดที่ทำให้ประเทศไทยเอง ยิ่งต้องตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นในการปฏิรูปการศึกษามากยิ่งขึ้น

สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม เป็นอีกประเทศหนึ่งที่ควรได้รับการจับตามอง เพราะเมื่อมองย้อนถึงประวัติศาสตร์แล้วจะพบว่า ประเทศเวียดนามเป็นประเทศที่เผชิญกับความยากลำบากกว่าจะได้ประกาศเป็นประเทศและได้รับการยอมรับจากสังคมโลก ในภาพรวมประเทศเวียดนามเองยังถูกมองว่าด้าหลังประเทศไทยเป็นอันมาก แต่เมื่อได้ศึกษาแล้ว นับว่าเป็นความเข้าใจที่ผิด ทั้งนี้เพราะ

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

² นักศึกษาปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ระบบการศึกษาของประเทศเวียดนามประสบความสำเร็จ มีความเจริญรุดหน้า มีการเคลื่อนที่ไปข้างหน้าอย่างน่าจับตามอง นักการศึกษาจากหลากหลายสาขาอาชีพจากประเทศไทยต่างเลือกที่จะไปศึกษาดูงานเกี่ยวกับการศึกษา การเรียนการสอน การบริหารจัดการ การค้า ธุรกิจ การลงทุน การแพทย์ ในการนี้รวมถึงนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาจิตวิทยาการศึกษา นำโดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อริยา คูหา ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา และหัวหน้าภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี จากการไปศึกษาดูงานในครั้งนี้ ได้ข้อคิดและแนวทางในการที่นำมาปรับใช้ในส่วนที่มองแล้ว น่าจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาของไทย โดยจะขอแนะนำให้เห็นเปรียบเทียบเป็นส่วนๆ ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ประเทศเวียดนาม (Vietnam) หรือชื่อทางการคือ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (Socialist Republic of Vietnam) เป็นประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีพรมแดนทางทิศเหนือติดกับประเทศจีน ทางทิศตะวันตกติดกับประเทศลาว และประเทศกัมพูชา และทางทิศตะวันออกติดกับอ่าวตังเกี๋ย และทะเลจีนใต้

1.1 ลักษณะภูมิศาสตร์

ประเทศเวียดนามเป็นประเทศที่มีลักษณะรูปร่างของประเทศเป็นแนวยาว มีภูเขาสูงกั้นระหว่างที่ราบลุ่ม

แม่น้ำที่อุดมสมบูรณ์ ในทางตอนเหนือและทางตอนใต้ เวียดนามมีภูเขาที่มีป่าทึบแค่ 20% แต่มีความหลากหลายทางชีวภาพสูงสุด โดยมีพันธุ์ไม้ 13,000 ชนิดและพันธุ์สัตว์กว่า 15,000 ชนิด

1.2 ลักษณะภูมิประเทศ ประเทศเวียดนามมีที่ราบลุ่มแม่น้ำขนาดใหญ่ 2 สาย คือ ทางตอนเหนือเป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำแดงและทางตอนใต้เป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำโขง ทางตอนเหนือของประเทศ เป็นที่ราบสูงและเป็นภูมิภาคที่มี เขาฟานซี บัง (Phan Xi Păng) ซึ่งเป็นภูเขาที่สูง 3,143 เมตร (10,312 ft) ตั้งอยู่ในจังหวัดเล่าไค เป็นยอดเขาที่สูงที่สุดในอินโดจีน

1.3 ลักษณะภูมิอากาศ ประเทศเวียดนามมีลักษณะภูมิอากาศแบบมรสุมเขตร้อน ชายฝั่งทะเลด้านตะวันตกเปิดโล่ง รับลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ ที่พัดผ่านทะเลจีนใต้ ทำให้มีโอกาสรับลมมรสุมและพายุหมุนเขตร้อน จึงมีฝนตกตลอดปี ทำให้เป็นประเทศที่มีความชื้นประมาณ 84% ตลอดปี และมีปริมาณฝน 120-130 ซม. (47 ถึง 118 นิ้ว) และมีอุณหภูมิเฉลี่ย ตั้งแต่ 5 องศาเซลเซียส ถึง 37 องศาเซลเซียส

1.4 ประชากร จากการสำรวจเมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ.2549 เวียดนามมีจำนวนประชากรประมาณ 85,238,000 คน ความหนาแน่นโดยเฉลี่ย 253 คน : ตารางกิโลเมตร โดยแบ่งเป็นชนพื้นเมือง คือ เวียด 80% เขมร 10% ด่าย 1.90% ไท 1.74% เหมื่อง 1.49% ฮั่ว (จีน) 1.13% นุง 1.12% และ มั่ง 1.03%

1.5 การเมืองการปกครอง ประเทศเวียดนามมีเมืองหลวงชื่อ ฮานอย (Hanoi) บริหารประเทศโดยรัฐบาลแบบสาธารณรัฐนำโดยพรรคคอมมิวนิสต์ ซึ่งในระบบการเมืองของประเทศเวียดนามนับว่ามีเสถียรภาพมาก เนื่องจากมีพรรค

คอมมิวนิสต์ เป็นองค์กรที่มีอำนาจสูงสุด ผูกขาด การชี้นำภายใต้ระบบผู้นำร่วม ที่คานอำนาจระหว่าง กลุ่มผู้นำ ซึ่งตำแหน่งที่สำคัญทางการเมืองของ เวียดนามคือ ประธานาธิบดี และนายกรัฐมนตรี

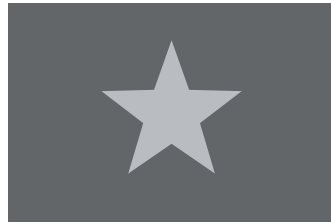
ในแผนปฏิรูปบริหารราชการสำหรับปี ค.ศ.2001-2010 เวียดนามได้เน้นใน 4 ประเด็น ได้แก่

- การปฏิรูประบบกฎหมาย
- การปฏิรูปโครงสร้างองค์กร
- การยกระดับความสามารถของข้าราชการ
- การปฏิรูปด้านการคลัง

ในส่วนของการแบ่งเขตการปกครองประเทศ เวียดนามได้แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 59 จังหวัด และ 5 เทศบาลนคร

1.6 วัฒนธรรม เวียดนามมีวัฒนธรรมที่ ผสมผสานจากหลายชนชาติ อาทิเช่น วัฒนธรรมจีน และวัฒนธรรมฝรั่งเศส ดังนั้นเกี่ยวกับอาหารการกิน จะมีลักษณะคล้ายจีนมาก ส่วนที่อยู่อาศัยจะมี ลักษณะวัฒนธรรมฝรั่งเศส สังกเกตได้จากการ ก่อสร้างที่มีตึกที่ทันสมัยมีสีเหลืองสไตลโคโลเนียล และประชากรในประเทศเวียดนาม ร้อยละ 80 ถือว่า ตนไม่มีศาสนา ส่วนอีกร้อยละ 20 จะนับถือศาสนา แตกต่างกันออกไปได้แก่ ลัทธิขงจื้อ เต๋า พุทธ มหายาน โรมันคาทอลิก โปรเตสแตนต์ และอื่นๆ รวมถึง ชาวมุสลิม ซึ่งส่วนมากจะอาศัยทางตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศ

การสื่อสารในประเทศ เวียดนามใช้ภาษา เวียดนาม ซึ่งได้มีการลงประชามติที่จะใช้ตัวอักษร โรมัน (quoc ngu) แทนตัวอักษรจีน (Chu Nom) ในการเขียนภาษาเวียดนาม ส่วนสกุลเงินที่ประเทศ เวียดนามใช้คือ ดอง (VND) ซึ่งอัตราแลกเปลี่ยน ต่อบาทไทยคือ 1 บาท มีค่าประมาณ 420 - 460 ต่

ธงชาติ เวียดนาม

ตราแผ่นดิน

เมื่อได้รู้จักประเทศเวียดนามพอสังเขปแล้ว ลำดับต่อไปจะขอพูดถึงเรื่องการศึกษาในประเทศ เวียดนาม ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญในการไปศึกษาดูงาน ครั้งนี้ ซึ่งผู้เขียนได้ไปเยี่ยมชมและศึกษาดูงาน การศึกษาใน 2 ระดับ อันได้แก่ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา ซึ่งก่อนอื่นจะขอเล่าในส่วน ปฏิรูปทางการศึกษาของประเทศเวียดนามเพื่อให้ เห็นแนวทางในการดำเนินงานกับประเทศไทย

ปฏิบัติราชการในส่วนของการศึกษาในโรงเรียนและมหาวิทยาลัยที่ได้ไปศึกษาในครั้งนี้

จากการศึกษางานวิจัยเรื่อง “การปฏิรูปการศึกษาของประเทศเวียดนาม” ของไพฑูรย์ สินลาร์ตน์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ พบว่า เมื่อประเทศเวียดนามเริ่มใช้แนวคิด “โด่ย เหมย” (Doi Moi) หรือการปฏิรูปใหม่ (Renovation) ในการพัฒนาประเทศเมื่อปี ค.ศ.1986 (พ.ศ.2529) นั้น ประเทศเวียดนามได้กำหนดเป้าหมายของการพัฒนาไว้ชัดเจน คือระหว่างปี ค.ศ.1986-1990 มุ่งให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ให้ช่วยตัวเองและช่วยรัฐได้ ปี ค.ศ.1991-2000 คาดหวังให้ประเทศเวียดนามเจริญรุดหน้าใกล้เคียงและทัดเทียมกับประเทศกำลังพัฒนาระดับกลาง เช่น ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย และประเทศไทย และในปี ค.ศ.2020 ประเทศเวียดนามมุ่งมั่นจะพัฒนาประเทศให้เทียบทันกับประเทศอุตสาหกรรม (Industrial one) เช่น สิงคโปร์ ไต้หวัน และเมื่อเริ่มต้นพัฒนาประเทศตามแนวทางใหม่โดยอาศัยการตลาดเป็นตัวนำ (Market Economy) นั้น ประเทศเวียดนามมีความเชื่อในเรื่องของการศึกษา การอบรม และวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีอย่างมาก ประเทศได้กำหนดเป้าหมายของการศึกษาไว้อย่างชัดเจนกว่าสิบปีมาแล้วว่า ในการจัดการศึกษานั้นมีเป้าหมายสำคัญ 3 ประการ คือ 1) เพื่อยกระดับสติปัญญาของประชาชน (to raise the people intellectual) 2) เพื่อยกระดับคุณภาพทรัพยากรมนุษย์ (to raise the quality of human resource) และ 3) เพื่อสรรหา ส่งเสริม และใช้ประโยชน์จากกลุ่มอัจฉริยะ (to detect, to store and make good use of talented) จุดมุ่งหมายทั้ง 3 ประการนี้ รัฐบาลเวียดนามและชาวเวียดนามเชื่อมั่นอย่างมากและเชื่อไปในทางเดียวกันอย่างชัดเจนดังเราจะเห็นได้จากโครงการส่งเสริมความสามารถ

พิเศษและรางวัลเด็กพิเศษในประเทศเวียดนามทางด้านวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์อยู่เสมอรองอธิการบดีฝ่ายวิจัยของมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม ดร.วู มินห์ แซง (Vu Minh Giang) ได้กล่าวเช่นเดียวกับอธิบดีกรมอุดมศึกษา ดร.ตันตรี ห่า (Dr. Tran Tri Ha) ว่า รัฐบาลและชาวเวียดนามเชื่อว่า การศึกษาสามารถเปลี่ยนแปลงประเทศได้ (Education can change the country) รัฐบาลเวียดนามเอง และแม้รัฐธรรมนูญของเวียดนามเองถือว่า การศึกษามีความสำคัญอย่างสูง (Top national priority) จึงจัดสรรงบประมาณเพื่อพัฒนาทางการศึกษามาก จากการศึกษานี้ ทำให้ได้เห็นภาพพจน์ในการบริหารงานด้านการศึกษา และในเรื่องของการปฏิรูปการศึกษาของเวียดนามพอจะประมวลได้ ให้เห็นภาพพจน์ ที่นำไปสู่การปฏิบัติ และจะเปรียบเทียบเห็นความแตกต่างระหว่างการศึกษาศึกษาของเวียดนามและของไทย ดังนี้

โรงเรียนที่ได้ไปเยี่ยมชมศึกษาคือ โรงเรียน Ly Thuong kiet school ซึ่งเป็นโรงเรียนนานาชาติแห่งแรกในสังกัดของรัฐบาล เป็นโรงเรียนที่มีชื่อทางด้านการศึกษา ทางโรงเรียนมีครูอยู่ทั้งหมด 60 คน ครูชาย 5 คน และครูหญิง 55 คน จบการศึกษาระดับปริญญาโท 4 คน มีนักเรียนจำนวน 1,200 แบ่งห้องเรียนเป็น 26 ห้องเรียน ผลการเรียนทั้งโรงเรียน 50 % อยู่ในเกณฑ์ดี ได้ตามมาตรฐาน ในปี 2006 มีนักเรียน จำนวน 2 คน ได้รับรางวัลระดับจังหวัด และมีครูระดับดีเด่นของจังหวัดสอนอยู่ในโรงเรียนด้วย (ข้อมูลเบื้องต้นที่ทางตัวแทนโรงเรียนได้นำเสนอต่อคณะที่เข้าไปเยี่ยมชม) เมื่อถามถึงหลักสูตร วิชาหลักๆ ของทางโรงเรียน ได้คำตอบว่า ทางโรงเรียนเปิดสอนนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาโดยวิชาที่เปิดสอนเป็นวิชาหลักๆ ทั่วๆ ไปได้แก่ วิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

คณิตศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ฟิสิกส์ ศิลปะ และมีวิชาเลือกเป็นสายภาษาต่างประเทศ ซึ่งเปิดสอนหลายภาษาเช่น อังกฤษ จีน ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส เป็นต้น โดยจะเรียน 6 วันต่อสัปดาห์ โดยครูมีชั่วโมงสอน 18-20 คาบต่อสัปดาห์ โดย 1 คาบใช้เวลา 45 นาที โรงเรียนแบ่งเรียนเป็นสองช่วงคือ ช่วงเช้าเริ่มเรียนเวลา 07.00 น.-12.00 น. และในช่วงบ่ายเริ่มเรียนเวลา 13.00 น.-17.00 น. และโรงเรียนนี้จะมีชั่วโมงที่เน้นไปทางด้านกีฬา โดยเฉพาะกีฬาฟุตบอล วอลเลย์บอล และตะกร้อ โดยนักเรียนจะเสียค่าเล่าเรียนประมาณ 20,000 ต่อเดือน หรือประมาณ 44 บาท การเรียนในโรงเรียนมีการคัดเลือกเด็กเก่งเด็กอ่อนแยกตามห้องเรียนตั้งแต่ห้อง 1 ถึง 10 โดยเปิดเรียน 2 ภาคเรียน ต่อปีการศึกษา คือช่วงแรก เดือน กันยายน ถึง มกราคม และช่วงที่สองคือ มกราคม ถึง พฤษภาคม สำหรับเดือน กรกฎาคม ถึง สิงหาคม จะเป็นช่วงเวลาปิดภาคเรียน เกี่ยวกับหลักสูตรการสอนนั้น รัฐบาลเป็นผู้จัดหลักสูตร และทางรัฐบาลจะมีการให้ครูผู้สอนไปอบรมพัฒนาตนเองอยู่เสมอๆ ในหลักสูตรมีวิชาที่เรียกว่า Group Work ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับวิชากิจกรรม ชุมชนของเมืองไทย โดยเด็กนักเรียนเป็นผู้ดำเนินการเอง อุปกรณ์การเรียนการสอน สื่อการสอน รัฐบาลเป็นผู้สนับสนุนให้ ยกเว้นเครื่องแบบนักเรียน โดยเครื่องแบบนักเรียนทั้งชายและหญิงเหมือนกันคือเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวกับกางเกงขายาวสีกรมท่า

ได้มีการซักถามถึงการดำเนินการคัดเลือกครูเข้ามาสอนในโรงเรียน ได้คำตอบว่า ผู้ที่จะมาเป็นครูจะต้องผ่านการทดลองสอนอย่างน้อย 1 ปี แล้วนำมาพิจารณาว่าเหมาะสมกับตำแหน่งหรือไม่ ซึ่งจะมีการประเมินอย่างละเอียด โดยไม่เพียงดูที่การสอนยังดูที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กด้วยและมีการนิเทศเป็นประจำ ซึ่งหลักเกณฑ์ตรงนี้ จึงเป็นหลักเกณฑ์ที่นำมาใช้พิจารณาการเลื่อนขั้นเงินเดือน ซึ่งเป็นการประเมินลักษณะเชิงประจักษ์ ซึ่งจุดนี้มีความแตกต่างกับประเทศไทยกล่าวคือ ทางประเทศไทยจะเปิดสอบก่อนหลังจากนั้นเมื่อสอบผ่านแล้วก็จะเข้ารับตำแหน่งครูผู้ช่วย ซึ่งจะมีการประเมินทุก 3 เดือนเป็นระยะเวลา 2 ปี แต่เน้นการประเมินที่เอกสารหลักฐาน เป็นตัวชี้วัด โดยไม่ได้เน้นที่ผลสัมฤทธิ์ทางเรียนที่จะเกิดกับผู้เรียน ผู้ที่ได้ผ่านการประเมินการสอนจะได้เงินเดือนเริ่มต้นที่ 600,000-800,000 ต่อเดือน เกี่ยวกับการเกษียณอายุราชการนั้นแตกต่างกันระหว่างชายกับหญิงกล่าวคือผู้หญิงเกษียณ เมื่ออายุ 55 ปี ส่วนผู้ชายเกษียณเมื่ออายุ 60 ปี และเมื่อหลังจากเกษียณไปแล้วจะได้รับเงิน 55 ของเงินเดือน ซึ่งในส่วนนี้ทางการเวียดนามได้อิงในส่วนของภาวะประชากรเกี่ยวกับการมีอายุยืนยาวระหว่างชายและหญิง ในขณะที่ประเทศไทยนั้นการเกษียณอายุราชการจะเท่ากันคือ 60 ปี ทั้งชายและหญิง

บรรยากาศการต้อนรับ อย่างเป็นกันเอง

สื่อ อุปกรณ์ รูปแบบการสอน

สภาพห้องเรียนในการจัดการเรียนการสอน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อริยา คูหา
ได้ร่วมพูดคุยซักถามกับนักเรียนในห้องเรียน

หลังจากการพูดคุยพอประมาณ ทางคณะนักศึกษาก็ได้ขออนุญาต สังเกตการเรียนการสอน ในห้องตามสภาพจริง ซึ่งทางโรงเรียนเองก็มีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง โดยได้นำคณะไปดูการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่าในห้องเรียนประกอบไปด้วยอุปกรณ์ สื่อ เทคโนโลยีที่ทันสมัย อย่างครบครัน ใช้กระดานดำเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน บรรยากาศการเรียนการสอน ครูผู้สอนจะไม่ใช้ภาษาเวียดนามสอน จะใช้ภาษาอังกฤษที่นักเรียนเข้าใจง่าย มีการสอนโดยใช้รูปแบบกิจกรรมที่หลากหลาย เด็กทุกคนมีส่วนร่วม และในการสอนมีการสอดแทรก หรือบูรณาการทางด้านการคิดวิเคราะห์ ความรู้ทั่วไป สังคมศึกษา วัฒนธรรม ได้อย่างน่าสนใจเลยทีเดียว ลักษณะหนึ่งที่สังเกตได้ชัดเจน คือเด็กนักเรียนมีความกล้าที่จะแสดงออก เมื่อครูเรียกถามคำถามนักเรียนจะลุกขึ้นตอบอย่างมั่นใจ ซึ่งผิดไปจากการเรียนในเมืองไทย โดยเฉพาะสามจังหวัดที่ผู้เขียนสอนอยู่ นักเรียนจะไม่กล้าพูดกล้าแสดงความคิดเห็น และจากการสังเกตหนังสือประกอบการเรียนที่ใช้ จะเป็นหนังสือที่บูรณาการปรับปรุงเนื้อหาเป็นของประเทศเวียดนามเอง อาทิเช่น จะสอนศัพท์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวสาระในหนังสือเรียนก็เป็นการท่องเที่ยวในเวียดนามเอง ซึ่งเด็กคุ้นเคยเป็นอย่างดี ในขณะที่

ประเทศไทย เอาเนื้อหาและหนังสือมาจากต่างประเทศทั้งเล่ม ทำให้เป็นเรื่องใกล้ตัวเด็ก ทำให้มีผลต่อการเรียนรู้ ความเข้าใจของเด็ก

เมื่อเสร็จจากกิจกรรมการเรียนการสอน ทางโรงเรียนได้เปิดโอกาสให้นักเรียนภายในชั้นเรียนได้ถามสิ่งที่ยากรู้เกี่ยวกับเมืองไทย โดยผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อริยา คุหา เป็นตัวแทนคณะในการตอบคำถามครั้งนั้น ซึ่งนักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษถามคำถามได้เป็นอย่างดี เมื่อจบกิจกรรมการเรียนการสอนแล้ว ทางคณะนักศึกษาได้ขอเดินเยี่ยมชมบริเวณโรงเรียน และกล่าวขอบคุณคณะครูพร้อมทั้งถ่ายรูปเป็นที่ระลึก

ในส่วนของการศึกษาดูงานในมหาวิทยาลัยซึ่งประเทศเวียดนามมีมหาวิทยาลัย 70 แห่ง และมหาวิทยาลัยที่ผู้เขียนได้ไปเยี่ยมชมเป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงในด้านของมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ นั่นก็คือ University of Social Sciences and Humanities - Hanoi มหาวิทยาลัยแห่งนี้เปิดสอนทั้งแบบครึ่งเวลาและแบบเต็มเวลา โดยเปิดสอนในระดับปริญญาตรี ถึงปริญญาเอก ในระดับปริญญาตรีเปิด 16 สาขาวิชา ปริญญาโทสาขาวิชา และปริญญาเอก 28 สาขาวิชา มหาวิทยาลัยแห่งนี้ได้ทำ MOU ร่วมกับมหาวิทยาลัยในต่างประเทศหลายๆ ประเทศ รวมทั้งประเทศไทย อาทิเช่น มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นต้น การสอนในมหาวิทยาลัยแห่งนี้มีหลากหลายภาษาไม่ว่าจะเป็นภาษาอังกฤษ จีน ญี่ปุ่น และมีโปรแกรมภาษาไทยด้วย และส่วนหลักสูตรปริญญาโทสาขาจิตวิทยาพัฒนาการที่ผู้เขียนไปดูงานไปใช้การเรียนการสอนเป็นภาษาฝรั่งเศส

ภาพบรรยากาศในการเยี่ยมชมในมหาวิทยาลัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ กรุงฮานอย

หลังจากการพูดคุยซักถามแนะนำตัวแล้ว ได้รับรายงานว่ามหาวิทยาลัยแห่งนี้มีอาจารย์ทั้งสิ้น 489 คน นักวิจัย 123 คน และมีจำนวนนักศึกษา 12,500 คน แยกเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี 11,100 คน และนักศึกษาระดับปริญญาโท และ

ระดับปริญญาเอก 1,400 คน โดยมีนักศึกษาจากต่างประเทศจำนวน 500 คน

ค่าใช้จ่ายในการเรียนปริญญาตรีอยู่ที่ 7,000,000 ดอลลาร์ หรือประมาณ 15,217 บาท ปริญญาโท 12,000,000 ดอลลาร์ หรือประมาณ 26,087 บาท ซึ่งค่าใช้จ่ายนักศึกษาเป็นผู้รับผิดชอบเองทั้งสิ้นซึ่งจากการสอบถามพบว่า 70 % ของนักศึกษาที่จบจากที่นี่จะมีงานทำ

ผู้เขียนได้ขอศึกษาหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับการไปศึกษาดูงานทางด้านจิตวิทยา พบว่าแห่งนี้เป็นหลักสูตรทางด้านจิตวิทยาที่เน้นหนักทาง Clinical Psychology วิชาที่เรียนได้แก่ จิตวิทยา พัฒนาการ จิตวิทยาการให้คำปรึกษา จิตวิทยา บำบัด จิตตปัญญา การปรับตัวและพฤติกรรม และ จิตวิทยาเด็กพิเศษ ซึ่งนักศึกษาที่เข้าเรียนต้องผ่านการฝึกอบรมและทดลองงานจากที่ต่าง ๆ ได้แก่ โรงพยาบาล สถานจิตเวชทั่วไป หรือสถานบำบัด

ตัวแทนมหาวิทยาลัยได้พาเดินดูสถานที่เรียน และถ่ายภาพเป็นที่ระลึก ได้กล่าวขอบคุณและมอบของที่ระลึกให้กับทางมหาวิทยาลัย

โดยสรุปแล้ว จากการศึกษาดูงานในครั้งนี้ ทำให้ได้ทราบในส่วนของการดำเนินการทางด้านการศึกษา ซึ่งบางอย่างทางประเทศเวียดนามก็มีความพร้อมมากกว่า อาทิเช่น ในเรื่องของสื่อการเรียนการสอนที่เป็นเทคโนโลยีที่ทันสมัยและมีอย่างเพียงพอ โดยทางรัฐบาลจัดสรรทุ่มเงินงบประมาณ สนับสนุนอย่างเต็มที่ ส่วนในเรื่องบริหารจัดการบางอย่างพบว่าของเรามีความพร้อมและมีระบบจัดการที่ดีกว่า

แต่หากมองย้อนถึงการพัฒนาประเทศของเวียดนาม โดยเฉพาะในเรื่องของการศึกษานั้น เห็นได้อย่างชัดเจนว่าเวียดนามกำลังก้าวไกลขึ้นมาตามลำดับ อาจจะเรียกได้ว่าประเทศเวียดนามเป็นกล้วยไม้พันธุ์ใหม่แห่งวงการศึกษาน่าจับตามองในคาบสมุทรอินโดจีนเป็นอย่างยิ่ง...ซึ่งในส่วนนี้ผู้ที่ดูแลรับผิดชอบทางด้านการศึกษาของเราควรเอาเป็นตัวอย่าง อาจจะให้มีมาตรการด้านบริหารจัดการด้านการศึกษาอย่างต่อเนื่องและยึดถือนโยบายที่ว่าการศึกษาสามารถเปลี่ยนแปลงประเทศได้ ดังเช่นประเทศเวียดนาม ที่ยึดเป็นหลักในการบริหารประเทศมาโดยตลอด

บรรณานุกรม

ไพฑูริย์ สินลารัตน์. (2550). การปฏิรูปการศึกษาของเวียดนาม. กรุงเทพฯ: มติชน.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). การปฏิรูปการศึกษา. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ , 24-25

๕๕๕๕๕๕๕๕